

му зжди ще се забиятъ въ Лазаровия кракъ. Отчаяно повдига глава нагоре. Колко много прозорци! И на всѣки прозорецъ се показватъ по нѣколко глави. Лазаръ ги познава. Това сж неговитѣ другари отъ училище. Тѣ се смѣятъ, крещатъ, насъскватъ кучето. Но що е това? Стълба! Учителътъ Василевъ я спуща отъ покрива на кжщата. Лазаръ се хваща за стълбата и забърза нагоре. А кжщата е висока, по-висока отъ всички кжщи наоколо. Долу е тъмно, страшно, а покривътъ на кжщата е залѣнъ въ свѣтлина. Слънцето! Ей го, изгрѣва надъ далечна планина. Учителътъ протѣга ржка нататъкъ. Лазаръ вижда познато поле, хълмоветѣ задъ него и малкото селце, сгушено подъ планинския върхъ. Родното село! Ей я гората, ей я нивата до нея, ливадата край рѣката. . . Лазаръ протѣга ржце, полита нататъкъ. . . и се събужда.

Зора се сипва. Въ стаята е тихо. Леглото на дѣда Тодора е праздно. Спомни си, че старецътъ говорѣше снощи за нѣкаква важна среща съ другъ вратаръ на другия край на София.

Все още усмихнатъ, Лазаръ спустна боси нозе на пода. Затвори очи, и зеленото цвѣтно поле отново се разстла, окжпано отъ пролѣтното слънце. Но защо Лазаръ отваря голѣмия дрешникъ? Нѣщо падна на главата му. Калпачето. Ей ги долу и царвулитѣ. Наведе се и съ разтупкано сърдце ги нахлузи на краката си. А сега?

Дори не се обърна да погледне леглото, отъ което преди малко бѣ станалъ, нито масичката съ нареденитѣ върху нея книги, нито дъската съ довършения вчера чертежъ, който трѣбваше да отнесе тази сутринъ въ училище. Една едничка мисълъ само го бѣше погълнала — да бѣга! Преди да залѣзе слънцето, ще види камбанарията на селската черква. Ще се спусне по „Бѣли рѣтъ“ и надвечеръ ще потропа на вратията. Вълканъ прѣвъ ще го посрещне съ веселъ лай. . .

Грабна тояжката, изправена въ дъното на дрешника, прекръсти се и излѣзна на улицата.